

Arrest

nr. 230 123 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de tante van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar neef.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 22/08/2011, samen met uw vader F. Z. (...) (O.V. (...)), uw zus A. Z.

(...) (O.V. (...)) en uw tantes K. N. (...) (O.V. (...)) en S. N. (...) (O.V. (...)). U verklaarde toen dat u uw land van herkomst was ontvlucht omwille van problemen met de autoriteiten naar aanleiding van uw lidmaatschap van de oppositiepartij KHC (Classic Popular Front) en uw deelname aan verschillende oppositiebetogingen. Op 31/01/2012 werd deze eerste aanvraag door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werden op 23/07/2012 door de RVV bevestigd. U ging niet tegen deze beslissing in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn.

Hierna keerde u niet naar uw land van herkomst terug, maar vroeg u op 28/09/2012 een tweede keer asiel aan. De DVZ nam uw tweede asielaanvraag op 05/10/2012 niet in overweging, aangezien u geen pertinente elementen kon aanbrengen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag konden herstellen. U ging hiertegen niet in beroep.

Opnieuw keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 10/06/2015 voor een derde keer asiel aan in België. U verklaarde dat de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag had aangehaald nog steeds actueel waren en legde een vonnis van een rechtbank neer waaruit een veroordeling volgens de artikelen 221.2.1 en 221.2.2 van het Azerbeidzjaanse strafwetboek bleek. Voorts haalde u aan dat uw ex-schoonvader majoorgeneraal is bij de strijdkrachten van Azerbeidzjan en dat hij u bij terugkeer zou laten oppakken en vermoorden omwille van uw lidmaatschap van de oppositiepartij KHC. Daarnaast haalde u aan dat uw vader naar Azerbeidzjan was teruggekeerd, waarna hij door de politie werd ondervraagd over uw verblijfplaats. Uw derde asielaanvraag werd op 17/07/2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. U ging niet tegen deze beslissing in beroep.

Wederom keerde u niet naar uw land van herkomst terug, maar vroeg op 31/08/2016 voor de vierde keer asiel aan in België. U haalde toen aan dat er op 11/04/2016 een huiszoeking heeft plaatsgevonden in uw ouderlijk huis in Baku met als doel u te vinden. Uw vader werd ook verschillende keren door de politie meegenomen voor verhoor, hij werd ook door hen geslagen. Op 29/11/2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw beroep bij de RVV werd op 09/03/2017 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar vroeg op 03/04/2017 voor de vijfde keer asiel aan. U verklaarde dat u nog steeds werd gezocht door de politie en legde in het kader hiervan drie originele convocaties voor op uw naam waarin wordt gevraagd dat u zich respectievelijk op 23/05/2016, 18/10/2016 en 05/01/2017 zou aanbieden op het politiekantoor van de wijk Nasimi te Baku. U vreest gearresteerd of zelfs vermoord te worden door de politie. Op 03/05/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw beroep bij de RVV werd op 08/01/2018 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar vroeg op 01/02/2018 samen met uw tantes K. N. (...) (O.V. (...)) en S. N. (...) (O.V. (...)) voor de zesde keer asiel aan. U verklaarde dat u was veroordeeld tot 7 jaar en zes maanden gevangenisstraf wegens hooliganisme en verstoren van de openbare orde. U zou ene M. A. (...) hebben geslagen en ongehoorzaam zijn geweest t.a.v. de politie. U verklaarde dat dit leugens zijn. U haalde verder aan dat u psychologische problemen kende. Op 20/03/2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. Uw beroep bij de RVV werd op 19/09/2018 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar diende op 30/01/2019 samen met uw tantes K. N. (...) (O.V. (...)) en S. N. (...) (O.V. (...)) een zevende verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart dat uw vader en u werden geconvoceerd door de politie omwille van de redenen die u aanhaalde tijdens uw vorige verzoeken. Dit toont aan dat u nog steeds gezocht wordt door de politie en dat uw leven nog steeds in gevaar is. Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u twee politieconvocaties dd. 28/12/2017 voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten en redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en motivering werden door de RVV bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Uw tweede asielaanvraag, die u op dezelfde motieven en redenen baseerde, werd door de DVZ niet in overweging genomen en u ging niet tegen deze beslissing in beroep binnen de hiervoor wettelijk voorziene termijn. Ook uw derde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen en u hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de RVV binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. In het kader van uw vierde, vijfde en zesde verzoek nam het CGVS wederom een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige aanvraag. Deze beslissing en beoordeling in het kader van uw vierde, vijfde en zesde verzoek werden door de RVV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. u en uw vader werden geconvoceerd bij de politie, kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, nl. dat u in uw land van herkomst nog steeds gezocht wordt door de politie. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, een convocatie op uw naam en op naam van uw vader, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Azerbeidzjaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 1 en 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht).

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 22 augustus 2011 door verwerende partij op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hen aangehaalde feiten en redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 85 065 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 juli 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 28 september 2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 oktober 2012 niet in overweging genomen. Verzoekende partijen gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

Inzake het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 10 juni 2015 werd door verwerende partij op 17 juli 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen, waartegen geen beroep werd ingesteld.

Betreffende het vierde, vijfde en zesde verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, respectievelijk van 31 augustus 2016, 3 april 2017 en 1 februari 2018, werd wederom door verwerende partij telkens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 183 632 van 9 maart 2017, arrest nr. 197 540 van 8 januari 2018 en arrest nr. 209 597 van 19 september 2018. Verzoekende partijen tekenden hiertegen geen beroep aan bij de Raad van State.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij

de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, meer bepaald de problemen met de autoriteiten naar aanleiding van het lidmaatschap van tweede verzoekende partij van de oppositiepartij *KHC*.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen menen vooreerst dat verwerende partij de door hen neergelegde documenten onvoldoende heeft onderzocht, dit terwijl deze wel degelijk aantonen dat de familie nog steeds lastiggevallen wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat deze stukken wel degelijk een nieuw element vormen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot de stelling dat de door hen neergelegde convocaties hun asielrelaas bevestigen, doch geheel nalaten *in concreto* aan te duiden waarom de door hen neergelegde documenten de geloofwaardigheid van hun asielrelaas zouden herstellen. Zij beperken zich dan ook tot het louter tegenspreken van de beoordeling door verwerende partij.

De Raad bemerkt overigens dat verzoekende partijen er in hun verzoekschrift ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelt verwerende partij op basis van de beschikbare landeninformatie (administratief dossier K. N., stuk 4, deel 1; administratief dossier G. Z., stuk 6, deel 1) terecht dat de bewijswaarde van de door verzoekende partijen bijgebrachte Azerbeidzjaanse convocaties bijzonder relatief is gelet op de hoge graad van corruptie in Azerbeidzjan en het feit dat er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. In de bestreden beslissingen kon dan ook met reden worden besloten dat gezien de zeer relatieve bewijswaarde van deze stukken, deze niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van het asielrelaas, dat in het verleden manifest bedrieglijk werd bevonden, te herstellen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen gevoegde vertaling van de convocaties (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1) blijkt dat nergens in de convocaties vermeld wordt in welke hoedanigheid tweede verzoekende partij zou zijn opgeroepen, noch in het kader van welke zaak dit zou zijn gebeurd. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat zij gevisieerd worden

door de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van de vermeende politieke activiteiten van tweede verzoekende partij.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een rapport d.d. 13 augustus 2018 omtrent de mensenrechtensituatie in Azerbeidzjan voegen (bijlage 3), wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Azerbeidzjan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Deze algemene informatie betreft dan ook geenszins een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen ten slotte aanvoeren dat verwerende partij niet (afdoende) onderzocht en gemotiveerd heeft waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, duidt de Raad erop dat de bestreden beslissingen genomen werden in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De door verzoekende partijen aangebrachte elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Waar verzoekende partijen stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt of de commissaris-generaal enig onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in Azerbeidzjan, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geheel nalaten aan te tonen dat er in het land sprake is van een situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou wettigen. Zulks blijkt op geen enkele manier uit de door hen bijgebrachte informatie (bijlage 3 van het verzoekschrift).

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de nieuwe elementen die zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aanvoeren, de door hen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier K. N., stukken 4 en 6; administratief dossier G. Z., stukken 5, 6 en 8). De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT